

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Gersdorf (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z wniosku A. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

o wysokość świadczenia rehabilitacyjnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 września 2010 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Okręgowego Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w [...]

z dnia 10 maja 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 10 maja 2010 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił skargę kasacyjną A. C. od prawomocnego wyroku tego Sądu z dnia 25 stycznia 2010 r. jako niedopuszczalną z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia. Sąd dokonał sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia określonej przez skarżącego jako kwota 29.172,92 zł i wskazał, że kwota ta jest wyższa od wartości przedmiotu sporu, na którą składają się: kwota 697,80 zł równa 25% świadczenia rehabilitacyjnego za 4 miesiące i kwota jednorazowego odszkodowania 5.000 zł, łącznie wynoszące mniej niż kwota wskazana w art. 398² § 1 k.p.c.

W zażaleniu ubezpieczony wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, podnosząc okoliczności dotyczące wysokości spornego świadczenia rehabilitacyjnego, a w szczególności, że podstawa wymiaru tego świadczenia została podwyższona o kwotę 1.756,12 zł z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych i w porze nocnej, zasądzoną na jego rzecz od pracodawcy prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 6 grudnia 2006 r. Zarzucił, że w związku z tym przedmiot sporu o świadczenie rehabilitacyjne ma wartość 6.726,60 zł, gdyż dochodzi tego świadczenia w wysokości 100 % zamiast 75% podstawy wymiaru, należnej z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy. Zważywszy, że równocześnie dochodził jednorazowego odszkodowania w kwocie 5.000 zł, stwierdził, że wartość przedmiotu zaskarżenia przewyższa kwotę 10.000 zł. Jednocześnie podtrzymał stanowisko prezentowane w skardze kasacyjnej, że przedmiotem sprawy jest również żądanie przyznania renty z tytułu wypadku przy pracy, w związku z czym skarga kasacyjna jest dopuszczalna bez względu na wartość przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398² § 1 k.p.c., skarga kasacyjna nie przysługuje w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia – określana według zasad dotyczących wskazania wartości przedmiotu sporu – jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych.

Wprawdzie skarżący określił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę przekraczającą dziesięć tysięcy złotych, jednakże wyliczenie to dotknięte jest błędem. Błąd polega na zawyżeniu należności z tytułu świadczenia rehabilitacyjnego, które zostało wypłacone po podwyższeniu podstawy wymiaru do 2.229,55 zł brutto według dziennej kwoty odpowiadającej 75% podstawy w wysokości 55,74 zł. Za 120 dni różnica między świadczeniem wypłaconym a dochodzonym zamyka się w kwocie 1.671,60 zł (13,93 zł X 120 dni) i w połączeniu z ze sporną kwotą jednorazowego odszkodowania nie uzupełnia wartości przedmiotu sporu do 10.000 zł.

Włączenie przez skarżącego do sprawy rozstrzygniętej wyrokiem objętym skargą kasacyjną sporu o rentę z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy nie ma żadnych podstaw. Sprawa, w której skarżący wniósł zażalenie toczyła się w związku z odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, z dnia 10 października 2002 r. przyznającej świadczenie rehabilitacyjne za okres od dnia 31 sierpnia do 28 grudnia 2002 r. oraz od decyzji z dnia 6 lutego 2003 r. w przedmiocie odmowy przyznania jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadu przy pracy. W tym tylko przedmiocie orzekały sądy obydwu instancji i tylko tego zakresu rozstrzygnięcia może dotyczyć skarga kasacyjna.

Wskazane okoliczności sprawiają, że skarga kasacyjna jest w sprawie niedopuszczalna (art. 398² § 1 k.p.c.), co uzasadnia oddalenie zażalenia (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).